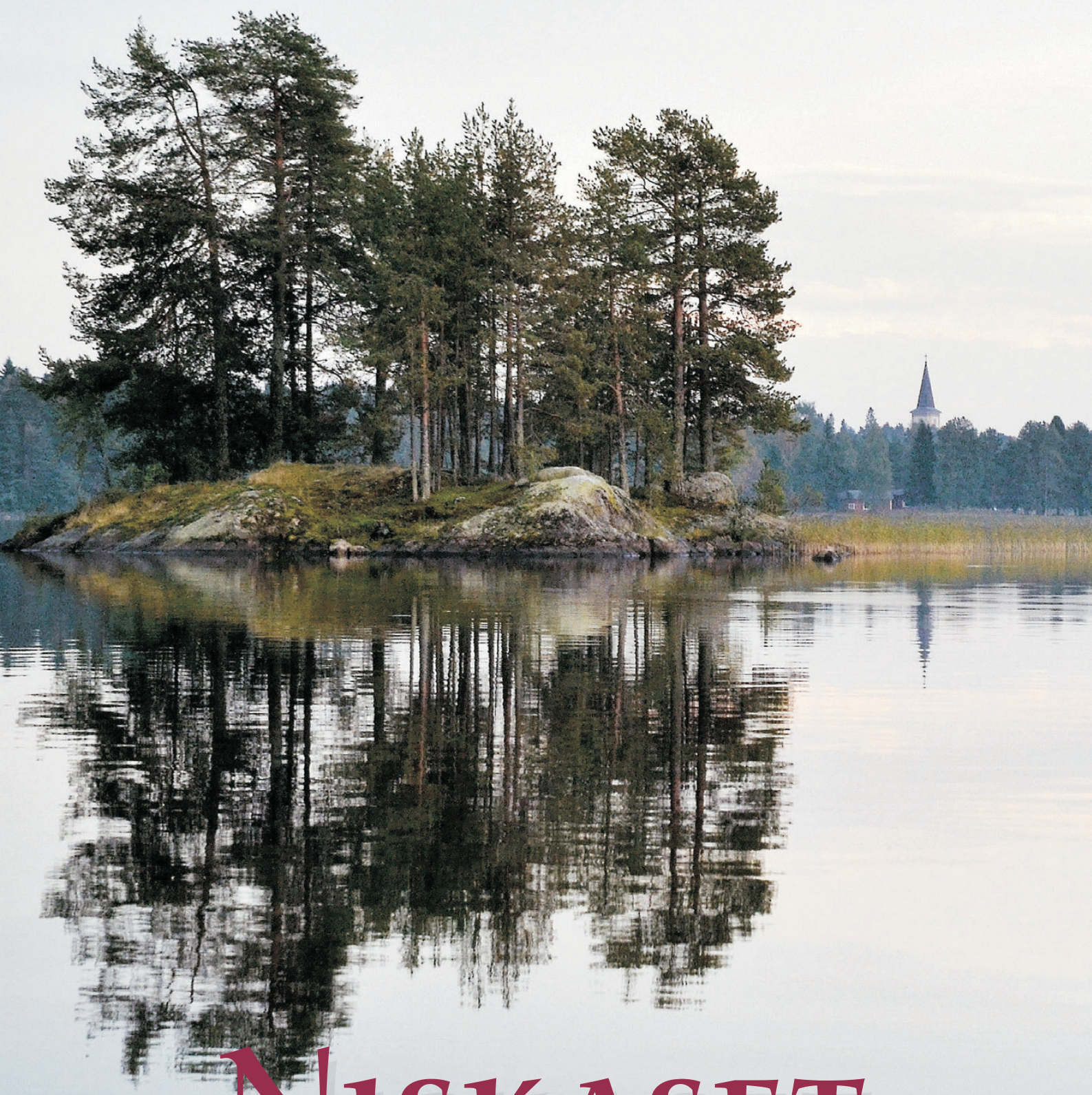

NISKASTEN SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI 1/2019

NISKASET

Puheenjohtajan palsta

Talleta muistot ajoissa

Kun mieleesi nousee kysymyksiä vanhempien tai isovanhempien elämästä, älä odota syksyyn, vaan etsi aikaa ja ihminen, joka vielä pystyy kertomaan.

Vanhempani Eelis Nikolai ja Kaisa Sofia monien muiden suomalaisten tavoin lähtivät vuonna 1924 Kanadaan, Amerikan kultamaille. Kaksivuotiaan lapsensa Kauko Pieto Ension he jättivät ukin ja mummon hoiviin.

Kolmen Kanadassa vietetyn vuoden kuluttua he tulivat hakemaan poikaa aikomuksenaan palata kesän jälkeen Kanadaan. Oli paluuliput ja kaikki.

Äidilleni tuli ns. koti-ikävä, eikä hän enää voinut lähteä isän mukana Kanadaan, vaan jäi Kanadassa syntyneen tyttären Viola Irenen kanssa Suomeen. Isäni palasi yksin jatkamaan kesken jääneitä metsäurakoita. Häinkin palasi ja asettui pysyvästi kotimaahan muutaman vuoden kuluttua.

Olin 15 -vuotias, kun vanhempani kuolivat molemmat vaikeaan sairauteen. Heidän mukaanaan menivät tarinat Kanadan metsistä, metsäkämpiltä ja elämä Kanadassa. Eipä juolah-
tanut mieleenikään lapsena kysellä Kanadan vuosista. Olisi pitänyt! Isäni osallistui talvi-
sotaan ja jatkosotaan muun perheen ollessa evakossa. Nekin sota-ajan vaikeat kokemukset
jäivät kyselemättä. Nyt olisi aikaa ja mielenkiintoa, mutta ei ole enää keneltä kysellä.

Jos sinulle tulee mieleen kysellä asioita vanhalta sukulaiseltasi, älä odota syksyyn. Tarinoiden tallentamiseen pitää ryhtyä heti. Vanhojen ja muistisairaiden kanssa kannattaa aloittaa vanhojen valokuvien katselusta. Valokuvat virkistävät muistia, vaikka eilinen päivä olisi jo sumun peitossa. Myös tuttujen laulujen kuunteleminen avaa muistin portteja.

Sukutietoja ja suvun tarinoita kerätään edelleen tulevaa uudistettua ja täydennettyä sukukirjaa varten. Tämä hanke toteutunee joskus 2020-luvulla. Tietoja voi lähettää Antille:

rekisteri.niskanen@kolumbus.fi.

Jouko Niskanen
Sotkamo

**Hermannin -ukkini matka-
arkku Amerikan matkalta
1890-luvulla.**

Eelis, Viola ja Sofia Niskanen Kanadassa.

KIITOLLISUUDEN VOIMA

”Mikäs unohtui?” Näin sanoi joskus äitini, kun vilkas poika ryntäsi ruokapöydästä leikkeihinsä. Kiitos unohtui.

Kiitos unohtuu usein meiltä aikuisiltakin. Suomalaisen johtamisen keskeisiä välineitä ovat usein olleet uhkailu, pelottelu ja haukkuminen. Tunnustuksen ja kiitoksen antamisen on kuitenkin todettu johtavan parempiin tuloksiin.

Arkisessa kotielämässäkkin kiitos unohtuu liian usein. Toisen työ muuttuu helposti itsensänselvyydeksi. Jokainen tietää, miten suuri merkitys on hyvällä sanalla ja toisaalta miten vaikea sen sanominen joskus voi olla.

Kiittämisen taito kuuluu hyvään käytökseen ja sitä voi jokainen opetella. Aidoimmillaan kiitos nousee kuitenkin kiitollisesta sydäimestä. Kiitollisuus on asenne, joka joillakin ihmisillä ehkä on myötäsyttyisästi, toiset taas joutuvat sitä takkuillen opettelemaan.

Ehkä meidän olisi hyvä ajoittain aivan tietoisesti pysähtyä pohtimaan, mistä kaikesta meillä on aihetta tuntea kiitollisuutta. Joka näin tekee, huomaa, että jokseenkin kaikki, mikä elämässämme on tärkeää, on lahjaa. Lahjaa on terveys. Lahjaa ovat läheiset ihmiset – vanhemmat, joiden kautta olemme saaneet elämämme ja lähtökohtamme, puoliso, josta mystisellä tavalla joskus on tullut lähimmäisistä lähimmäisin, lapset ja heidän lapsensa, samoin muut sukulaiset ja ystävät. Lahjaa kaikki tyynni! Kirkkomme vanhan kristinopin mukaan ajallisista lahjoista kallein on isänmaa. Lahja se on, vaikka kovalla työllä ja raskailla taisteluilla hankittu.

Olen huomannut, että kiitollinen mieli ei välttämättä ole riippuvainen ulkoisista olosuhteista. Olin nuorena miehenä pienen ja köyhän Pertunmaan seurakunnan kirkkoherra. Poikkesin usein ihmisten luona tervehtimässä heitä. Muistan monia yksinäisiä ihmisiä, jotka asuivat pienissä mökeissä ilman mukavuuksia, eläen pelkän kansaneläkkeen varassa. Jotkut heistä olivat kieltämättä katkeroituneet. Useimmat kuitenkin tunsivat elävänsä rikasta elämää. Pulaa ei ollut mistään. Kiitollisuus suorastaan säteili heistä.

Vaikka emme muista tai osaa aina kiittää, sitä kannattaa varmaan tietoisesti opetella ja harjoitella. On tieteellisesti todistettu, että kiitollinen elämänasenne lisää monella tavalla hyvinvointia. Tyytyväisyys johtaa terveyden kohenemiseen ja tutkimusten mukaan jopa lisää elinvuosia. Kiitollisuus on terveellistä!

Lopulta kiitollisuus sanan syvimmissä merkityksessä on ehkä yhteydessä turvallisuuteen. Raamatussa meitä kehoitetaan: ”Kiittäkää kaikesta”. Ei siis vain hyvistä lahjoista, helpoista ja onnellisista päivistä, vaan kaikesta. Tällainen kiitollisuus nousee luottamuksesta siihen, että elämämme on lopulta suuremmissa käsissä.

Hannu Niskanen

Hyvä Niskasen sukuun kuuluva

Hieno, kaksiosainen sukukirjamme (400 kpl) meni kuin kuumille kiville ja on nyt loppuunmyyty. Hallitus päätti käynnistää uuden, täydennetyn ja korjatun painoksen valmistelun. Tilanteet muuttuvat, ja koska kaikki sukuun kuuluvat eivät olleet saaneet tietoa rekisterin keräämisestä, katsottiin aiheelliseksi ottaa kirjasta uusi, tarkistettu laitos. Projekti vienee valmistuakseen muutaman vuoden.

Voit auttaa asian etenemistä

Joko ilmoittamalla korjaukset entisiin tietoihin

Joko lähettämällä edellisestä painoksesta puuttuvat sukutietosi

Joko päivittämällä tiedot ajantasaisiksi (esim. syntyneet tai poisnukkuneet) sukurekisteriin

Joko tiedottamalla asiasta niille sukuun kuuluville, joiden tiedot puuttuvat rekisteristä.

Ota yhteyttä jäsenrekisterin ylläpitäjään Antti Niskaseen (rekisteri.niskanen@kolumbus.fi) tai hallituksen muihin jäseniin Sirkku-Marja Salakariin (sirkku-marja.salakari@elisanet.fi), Eero Niskaseen (eeroniskanen09@gmail.com), Hannu Niskaseen (hannukk.niskanen@gmail.com), Jouko Niskaseen (jouko43niskanen@gmail.com), Markku Niskaseen (markun45@gmail.com) tai Varpu Taanilaan (varpu.taanila@kotiposti.net).

Voit lähettää rekisteritiedot myös postitse osoitteeseen

Niskasten sukuseura ry. Näätätie 16 A 00800 HELSINKI

Tietosuoja laki vaatii asianomaiselta luvan hänen tietojensa keräämiseen ja julkistamiseen sukukirjassa.

Kerättävien tietojen kyselykaavake on internetissä osoitteessa:

www.niskaset.info/Sukutiedot

Yhteistyöterveisin sukuseuran hallitus

Seuraava sukokokous Ylivieskassa 30.7.-1.8.2021

Kokouksessaan 14.4.2019 hallitus päätti, että seuraavat sukupäivät pidetään Ylivieskassa 30.7.-1.8.2021.

Muita hallituksen päätöksiä:

- hyväksyttiin tilit ja tilinpäätös vuodelta 2018
- käsiteltiin ja hyväksyttiin toimintakertomus vuodelta 2018
- hyväksyttiin Ari Kolehmainen tarjous sukututkimuksen jatkamisesta
- päätettiin, ettei oteta sukukirjasta lisäpainosta, vaan kerätään lisää aineistoa uudistettua kirjaa varten.
- ensi vuoden alussa aloitetaan kuvakirjan suunnittelu sukokokouksista 1994-2018 ajalta. Teos tulee olemaan eräänlainen 20-vuotishistoriikki.

-----O-----

Ylivieskassa on kylät Padinki, Raudaskoski ja Säily. Vanha ylivieskalainen sanonta:
"Oottako kuullu, että Pajingin mykkä Manne on sanonut Rauaskosken kuurovaarille, että
Säilyn sokia Sanna on nähäny sujen?"

Täyssinän rauha v. 1595

Ruotsi-Suomi ja Venäjä kävivät 25-vuotisen sodan vuosina 1570-1595. Sodasta käytetään myös nimitystä pitkä viha. Sodan syitä olivat tyytymättömyys Pähkinäsaaren rauhan rajaan sekä hallitsijoiden välisen kiistat. Sodasta tuli raaka sissisota, jonka uhreiksi joutuivat puolustuskyvyttömät rajaseutujen siviiliasukkaat.

Lopulta rauha solmittiin 18.5.1595 Täyssinän kylässä Venäjällä. Rauha määritti ensimmäisen kerran Ruotsi-Suomen ja Venäjän pohjoisen itärajan. Rajaa siirrettiin itää kohti ja edelleen pohjoiseen Varangin vuonoon Jäämerelle. Muuttuneista rajoista kertovat rajakivet. Pisan huipulla ja Tiilikkajärven kivet ovat vieläkin nähtävissä. Rajamerkit ovat muinaismuistolailla rauhoitettuja.

Heti sen jälkeen Savon asutus lähti leviämään kohti pohjoista. Myös Niskasten suku levitäytyi 1600-luvun alussa Pielavedeltä Kainuuseen ja muualle pohjoiseen.

Tiilikkajärven kansallispuisto

Teksti ja kuvat Jouko Niskanen

Tiilikkajärven kansallispuisto on monipuolinen retkeilyn kohde. Se sijaitsee Kainuun ja Pohjois-Savon rajalla, Sotkamon ja Rautavaaran kunnissa. Kansallispuisto sopii sekä päivä että eräretkeilyyn niin jalkaisin kuin kanootilla tai veneelläkin.

Tiilikkajärven alueella pohjoisen luonnon piirteet sekoittuvat eteläisiin metsiin ja soihin. Alueen halkovan pitkän ja yhtenäisen männikköharjun katkaisee Tiilikan järvi, jota ympäröivät hiekkaiset rannat. Venäjänhiekan upea hiekkaranta on alueen suosituin käyntikohde. Puiston isot suot ovat enimmäkseen pohjoisia aapasointa. Alueen reitit (20 km) ovat helppokulkuisia ja suurten suoalueiden ylitse on helppo astella pitkospuita pitkin. Alueella voi liikkua myös pyörällä. Sammakkotammen opastuspaikalta lähtee Uiton kierto (7km), jolta voit jatkaa Tiilikanautioon ja Pohjoisniemeen tai Venäjänhiealle. Tiilikanaution torppa on idyllinen pihapiiri 1920-luvun ulkoasussa. Kesällä pihapiiri on täynnä moniväristen luonnonkukkien loistoa.

Kulkijat rajakivellä. Tiilikan järvessä on Täyssinän rauhan muistokivi, johon on hakattu Ruotsin kolme kruunua ja ortodoksiristi. Lisäksi siinä on rajavaltuutettujen nimikirjaimet.

Sodan ja rauhan vaiheita edustaa yli neljäsataa vuotta vanha Täyssinän rauhan (vuonna 1595) rajakivi. Uiton kämpä on retkeilijöiden vuokrattavissa. Se sijaitsee kansallispuiston keskellä, Sammakkotammen vuokratupa puiston eteläosassa ja Kosevan kämpä Pohjoisniemessä.

Kansallispuistossa järjestetään maaliskuun alussa Tiilikan hiihto, johon osallistuu vuosittain parisataa hiihtäjää. Hiihtoreittejä on kaksi 7 km ja 17 km. Eväitä nautitaan Uiton kämpän pihalla. Tiilikan hiihto on yleisölle avoin ja maksuton.

Lähde: Metsähallitus

Kulkijat hiihtelemässä Tiilikan hiihtoa.

Jokainen on oman onnellisuutensa seppä

Teemu Levomäki tarjoaa oman elämänsä tiekartan lukijoiden käyttöön

Teemu Levomäki, Saavuta tavoitteesi
Big Picture -ajattelun avulla
Kustannus HD Loimaa 2017, 212s.

Niskasten sukuun kuuluva, vuonna 1973 syntynyt diplomi-insinööri Teemu Levomäki Loimaalta on kokenut kovia: vaikea tapaturma ja siitä muutamia vuosia myöhemmin tapahtunut avioero veivät nuoren perheen isän syvälle. Fyysinen kuntoutuminen turmasta vei vuosia, mutta muu parantuminen kesti huomattavasti pitempään. Seurauksena oli henkinen umpikuja. Miehen koko maailmankuva muuttui, mikä johti myös kipeään avioeroon. Siitäkin hän toipui samankaltaisia menetelmiä käyttäen kuin aiemmasta tapaturmasta. Kirjassaan Saavuta tavoitteesi Teemu kuvaakin keinoja, joiden avulla hän selvisi kriiseistään.

Menevän miehen elämä pysähtyy

Levomäen nuori perhe oli muuttanut takaisin Loimaalle Teemun lapsuudenkotiin. Sitä oltiin kunnostamassa pian kaksilapsiseksi kasvavalle perheelle. "Unelma olisi kohta täyttynyt: kaksi lasta, kaksi farmariautoa, kultainen noutaja, omakotitalo, vene ja mökki merellä.", kirja kertoo. Vielä viimeisiä silauksia oli katon korjaaminen, jonka esipesun Teemu aikoi tehdä itse. Turvatekijät oli otettu huomioon, mutta ei riittävän hyvin, ja seurauksena oli, että pesijän horjahduksen jälkeen köysi ei pysäyttänytkaan ajoissa, vaan Teemu putosi suoraan maahan, kovalle nurmikolle. Ambulanssi vei miehen sairaalaan, jossa vammat todettiin vakaviksi. Seurasi leikkauksia luunsiirtoineen. Liikkumattomuustuomion pituus ja toipuminen muutoinakin pelottivat. Nyt oli vain pakko aloittaa sopeutuminen. Nopeasti alkoi fysioterapia, joka täytti koko elämän. Oli mm. opeteltava kävelemään uudestaan. Teemu asetti itselleen tavoitteita toipumisessa. Hän mm. päätti kävellä ennen toisen lapsen syntymää. Sinnikkyys tuotti tulosta ja tulos itseluottamusta.

Maailmankuva muuttuu

Fyysiset vammat paranivat ulkonaisesti arvioiden muutamassa kuukaudessa, mutta henkinen murros oli vasta alkamassa. Entiset arvot olivat kiinni aineellisessa menestyksessä ja hyvinvoinnissa. Nyt kun oli oltava paikallaan, alkoi miettiä oman elämän tarkoitusta ja suuntaa. Alkoi arvostaa terveyttä, lintujen laulua, luontoa. Teemu tunsikin olevansa oravanpyörässä, jota pyörittää joku muu kuin hän itse. Oma elämä olisi otettava omaan hallintaan, tehtävä itsenäisiä ratkaisuja, joista kantaisi myös vastuun vain itse.

Kipeä avioero

Teemun uusi arvomaailma ja sen mukainen elämä toivat ristiriitoja avioliittoon. Lapset pitivät kuitenkin avioliittoa koossa, vaikka puoliset etääntyivät toisistaan. Kunnon kohenuttua Teemu uppoutui työelämään entistä intensiivisemmin. Erään viikonloppukokouksen yhteydessä hän oli kokenut romanssin ja tuntenut tulleen kuulluksi. Teemu päätti kertoa asian vaimolleen ja toteuttaa näin ensimmäisen Big Picture -ajattelunsa mukaisen askeleen. Kun perheneuvolakäynnit eivät korjanneet tilannetta, käynnistyi eroprosessi. Seurasi avioero, ja Teemu joutui muuttamaan pois yhteisestä kodista, lapsuudenkodistaan.

Olisiko edessä jälleen uusi kriisi? Kattoturmasta toipumisen keinot osoittautuivat hyödyllisiksi myös tässä tilanteessa. Tärkeimmät arvot: vastuunotto, oikeudenmukaisuus ja onnellisuus sekä niiden toteuttaminen olivat ne porraspuut, jotka auttoivat häntä nousemaan erokriisistä.

Eron jälkeen Teemu on ollut mukana Erosta Elossa -toiminnassa sen tukihenkilönä ja käynyt luennoimassa kehittämästään Big Picture -menetelmästä. Koska hänen strategiansa oli auttanut häntä itseään selviämään sekä onnettomuuden että avioeron aiheuttamasta kriisistä, hän uskoi käyttämiensä keinojen auttavan myös muita. Niinpä hän päätti kirjoittaa kokemuksistaan myös kirjan, jonka pääsanomana on, että Itsensä kanssa tasapainossa olevat selviävät kriiseistään muita nopeammin ja ennen kaikkea helpommin.

Aidosti onnelliseen elämään

Kehittämänsä Big Picture -menetelmän Teemu Levomäki esittelee kirjassaan yleistajuisesti ja havainnollisesti hänen omaan elämäänsä ja kokemuksiinsa perustuen. Vaikeassa tilanteessa olevan on ensin selvitettävä oma tilanteensa realistisesti. Sitten on selviytymissuunnitelman laatimisen aika. Kriisit tulevat äkkiä, mutta suunnittelun laadinta vie aikaa. On selvitettävä itselleen, mitä asioita pitää tärkeinä, hyvinä ja hyväksyttävinä. Ne ovat ns. arvoja, jotka jokaisen on valittava itse ja joiden mukaan jokaisen olisi saatava elää. Teemun arvoja ovat mm. luonnon merkitys, vastuunotto omista toimista, tavoitteellisuus ja rohkeus. Omien arvojen mukainen elämä voi toteutua, jos ottaa elämänsä ohjannan (ohjauspisteen) omaan hallintaansa. Se on edellytys tyydyttävän elämän elämiselle ja teoksen keskeinen sanoma.

Arvot ja ohjauspisteen hallinta ovat edellytys oman elämän tavoitteiden asettamiselle ja niihin sitoutumiselle. Sairaalassa maatesaan Teemu asetti tavoitteekseen tervehtymisen, asiaan sitoutumisen ja vastuun ottamisen terapiatoimissa. Kriisien jälkeen tavoitteena oli löytää elämän tarkoitus. Sellaiseksi muotoutui onnellisuus, so. että mielessä olisi enemmän positiivisia kuin negatiivisia ajatuksia ja että hymyilisi enemmän kuin ennen ja että voisi suhtautua luottamuksellisesti tulevaisuuteen.

Teemun ajattelun mukaisesti Ihmisen alitajunta on hänen valitsemilleen arvoille uskollinen. Se auttaa oikeiden ratkaisujen tekemisessä ja tavoitteeseen pääsemisessä. Tavoitteen saavutettavuutta selkeyttävät sen osatekijöiden nimeäminen. Teemulla onnellisuuden osatekijöitä olivat lapset, terveys, koti ja puoliso. Nykyisellään osatavoitteet ovat toteutuneet: läheinen suhde lapsiin on säilynyt, kiinnostus oman kunnon hoitamiseen on tullut entistä tärkeämmäksi, vanha lapsuudenkoti on jälleen Teemun koti, ja rakkaus uuden puolison myötä on löytynyt.

Saavuta tavoitteesi Big Picture -ajattelun avulla -kirjan merkitys on painavampi kuin oman elämän esittely. Asiat ovat yleistettävissä. Teemun on ollut todella ponnisteltava selviytyäkseen vaikeuksistaan, ja hänen neuvoillaan siihen pystyvät tarvittaessa muutkin. Kirja käsittelee kuvaamiaan asioita lempeästi. Se säilyttää hienotunteisuuden kuvatessaan avioerokriisiä, ja henkilöistä käytetään sadunomaisia nimityksiä: rouva Kettu, rouva Jänö, vanharouva Jänö, vanhaherra Jänö... Samoin lapset on jätetty kauniisti rauhaan.

Kirja on Teemun omien arvojen mukainen: vastuuntuntoinen, niin ettei syytellä toista osapuolta mutta ei vähätellä myöskään omaa osuutta; tavoitteellinen, niin että se opastaa lukijan Big Picture -menetelmän käyttöön; ja rohkea, kun se uskaltaa puhua henkilökohtaisista ongelmista. Kirjan luettuaan kokee todeksi vanhan sanonnan sepästä ja onnesta. Teemu Levomäki on kirjoittanut hyvän kirjan. Se teki minuun vaikutuksen.

Varpu Taanila

Teemun tärkeät: kotitalo ja Turbo-koira iltavalaistuksessa.

MARITTA POHLS MINNA CANTHIN JUHLAVUODEN LUENNOITSIJANA

Helsingin työväenopisto järjesti **Minna Canthin** syntymän 175-juhlavuoden merkeissä luentosarjan upouudessa keskuskirjastossaan **Oodissa**. Sukuseuramme jäsenen ja sukukirjamme historiaosuuden kirjoittajan, filosofian tohtori **Maritta Pohlsin** luennon aiheena sarjassa oli "**Canthista 2000-luvulle – naisliikkeen pitkä kaari**". Kirjaston auditorio oli lähestulkoon täynnä kuulijoita – eikä pelkästään naisia.

Maritta Pohls nosti esitelmässään Minna Canthin (1844 – 1897) naisliikkeen symboliksi ja suunnannäyttäjäksi. Canth esitti näkemyksiään sanomalehtikirjoituksissaan ja laajassa kirjallisessa tuotannossaan, lähinnä klassikkoina pidetyissä näytelmissään, ensin Jyväskylästä ja myöhemmin Kuopiosta käsin. Hänen naisasiavaatimuksiaan olivat mm. naisten koti- ja koulukasvatuksen parantaminen ja tähän tähtäävien koulujen perustaminen, raittiusliikkeen aikaansaaminen, äänioikeuden laajentaminen naisille, täydellisen vapauden myöntäminen naisille elinkeinon harjoittamiseen ja naisen vapauttaminen miehen määräysvallasta. Canth oli omaksunut näkemyksen, että mies ja nainen ovat olemukseltaan erilaiset; mies edustaa järkeä ja nainen sydäntä. Tätä taustaa vasten hän oli sitä mieltä, että koska yhteiskunnallisissa asioissa tarvitaan myös sydäntä, naisten on osallistuttava päätöksentekoon.

Suomen naisyhdistys perustettiin vuonna 1884 Helsingissä, ja jo kahden vuoden päästä sen alaosasto perustettiin Kuopioon, jonne Minna Canth oli muuttanut. Juuri tämä Kuopion yhdistys teki pääyhdistykselle aloitteen yleisestä ja yhtäläisestä äänioikeudesta. Canth oli innokas keskustelija, kirjoittaja ja suunnannäyttävä. Se, että hänestä tuli naisliikkeen lähes kulttihahmo, johtuu Maritta Pohlsin mukaan myös siitä, että hän kirjoitti suomeksi. 1800- ja 1900-lukujen taitteessa naisliikkeessä oli kaksi suuntausta: hyvinvointi- linja, jolla on ollut suuri merkitys myöhemmälle hyvinvointiyhteiskuntamme syntymiselle, sekä kansansivistyslinja eli kansalaisten kasvattamisen linja, jonka tulokset näkyvät nyt korkeatasoisessa koulutusjärjestelmässämme, mistä Suomi maailmalla tunnetaan. Yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden toteuduttua eduskuntaan valittiin 19 naispuolista kansanedustajaa vuonna 1907. Vaikka he joutuivat aluksi naureskelun ja pilapiirrosten kohteeksi, työ tavoitteiden saavuttamiseksi tuotti tulosta. Vähitellen saatiin säädetyksi naisen asemaa parantavia lakeja, mm. avioliittolaki, virkaehtolaki ja oppivelvollisuuslaki.

1920- ja 1930-luvulla ja vielä 1940-luvullakin naisten yhteiskunnallista toimintaa harjoittavat näkyvästi **martat** ja **lotat**. Vaikka naiset ahersivat sota-aikana niin kotirintamalla kuin

taistelukentilläkin, eivät he juurikaan voineet vaikuttaa päätöksentekoon. Rauhansopimuksen mukaisesti Lotta Svärd -järjestö lakkautettiin, mikä naisliikkeessä koettiin suurena pettymyksenä. Jälleenrakennuksen ajan Suomessa 1950-luvulta lähtien naisten perusoikeudet ovat hiljalleen toteutuneet. Alettiin maksaa lakisääteisiä lapsilisiä, perhelisiä ja kodinperustamislainoja.

Vuosituhanneen vaihteeseen tultaessa on syntynyt "uusi nainen", jolla on oma palkka, oma tili, jonka lapset pääsevät päiväkotiin, jolla on mahdollisuus vaikuttaa perhesuunnitteluun.

Mitä nyt naisliike, kun tavoitteet on saavutettu? Maritta Pohls varoittelee naisia kokoon-
tumasta pelkän viihtymisen takia. Parempi olisi keskustella, osallistua, reagoida, sillä vaikka Suomessa on hieno lainsäädäntö, sitä ei aina noudateta. Ja toisekseen, maailman naisten asema ei ole vielä Suomen naisten aseman tasolla!

Maritta Pohls piirsi hienon kaaren naisliikkeen vaiheista Minna Canthista nykyaikaan.

Varpu Taanila

Maritta Pohls kertomassa Suomen naisliikkeen vaiheista rinnassaan sukuseuralta saatu lahjakoru "Naisen ääni".

Helsingin moderni keskuskirjasto Oodi pääsisäänkäynnin puolelta.

Eero Niskanen

Hei me lennetään

Miten minusta tuli lentäjä?

Oli vuosi 1989 ja poikani Marko lähti lentokouluun. Hänen innoittamana lähdin minäkin opettelemaan lentäjän taitoja. Tästä poiki myös lisää innokkaita lentäjiä perheeseemme, toinen poikani Mikko ja tytär Mirja suorittivat lentolupakirjan.

Harrastuksesta tuli pian myös osa yritykseni toimintaa.

Samana vuonna ostin lentokoneen Piper Archer 28. Siinä olivat mittari- ja yölentoa tarvittavat laitteistot. Visualilupakirjalla liikkuminen työmatkoilla oli haasteellista vaihtelevissa Suomen sääolosuhteissa. Tästä johtuen päädyin opiskelemaan yö- ja mittarilentokelpuutuksen. Tämä mahdollisti lentämisen yöllä ja vaikeissa olosuhteissa. Lensin paljon työmatkoja omalla lentokoneella sekä kuljetin asiakkaita tehdasvierailuille. Asiakkaille oli mieleen jäävä kokemus, kun pienkoneella laskeuduttiin peltokentälle Haapajärvellä.

Myöhemmin hankin monimoottorikoulutuksen, kun yhtiömme hankki kaksimoottorisen Cessna 421, jolla lensimme Ruotsin ja Venäjän tehtaille. Piperillä suoritettiin kuitenkin määrällisesti enemmän lentoja Venäjälle ja Ruotsiin.

Lentomainonta

Yksi Tiivi-yhtiön työmuoto oli lentomainonta, mikä poikkesi kilpailijoista ja toi yritykselle tunnettavuutta markkinoilla.

Lentomainontaan tarvittiin mainoshinauskelpuutus, johon ei ollut tuolloin vielä omaa koulutusohjelmaa. Niinpä teimme itse lentomainoshinauksen koulutusohjelman ilmailulaitokselle, joka sen sitten hyväksyi. Tällä ohjelmalla toteutimme hinauskoulutuksen minulle ja Markolle sekä Niilo Syrjäniemelle, joka on tänä päivänä liikennelentäjänä. Lentotunteja minulle on kertynyt yhteensä 1400 tuntia, josta 495 tuntia on mittarilentoa. Eläkkeellä ollessani lentotunteja ei juurikaan enää kerry, mutta lupakirjan olen pitänyt voimassa.

Lentolupakirjassa ei ole yläikärajaa.

Ilmailulääkärin tarkastus on kerran vuodessa ja hän päättää onko asiakas lentokelpoisessa kunnossa terveytensä puolesta. Tämän lisäksi pitää suorittaa kahden vuoden välein tarkastuslento hyväksytysti.

Viimeisin lentoni on tämän vuoden maaliskuulta, jolloin nousin Floridasta Lantan kentältä ilmaan ja kävimme katsomassa USA:n presidentin Trumpin kesäasuntoa lintuperspektiivistä. Se on yksi vaikuttavimmista kokemuksistani ilmailu-urani ajalta.

1/2019

Trumpin kesäasunto tien oikealla puolella oleva alue rantaan saakka.

Niskasten sukuseura ry

TOIMINTAKERTOMUS VUODELTA 2018

Vuosi 2018 oli Niskasten sukuseuran 18. toimintavuosi. Ylivieskassa vuonna 2000 perustetun sukuseuran kotipaikaksi yhdistysrekisteriin on merkitty Pielavesi, jossa Niskasten suvun katsotaan esiintyneen ensimmäistä kertaa jo 1500-luvulla. Sukuseura pitää sääntöjensä mukaan vuosikokouksensa kolmen vuoden välein. Tämä vuosi oli vuosikokousvuosi.

Hallinto

Hallituksen jäsenet 11.8.2018 saakka:

Helvi Klemetti, puheenjohtaja	Loimaa
Sirkku-Marja Salakari, varapuheenjohtaja	Kirkkonummi
Markku Niskanen, sihteeri	Seinäjoki
Jouko Niskanen, rahastonhoitaja	Sotkamo
Antti Niskanen, jäsenrekisterin hoitaja	Helsinki
Maija Pöyhönen, jäsen	Helsinki
Kimmo Niskanen, jäsen	Haapajärvi

Hallituksen jäsenet 11.8.2018 alkaen:

Jouko Niskanen, puheenjohtaja	Sotkamo
Hannu Niskanen, varapuheenjohtaja	Helsinki
Markku Niskanen, sihteeri	Seinäjoki
Antti Niskanen, jäsenrekisterin hoitaja	Helsinki
Sirkku-Marja Salakari, jäsen	Kirkkonummi
Varpu Taanila, jäsen	Helsinki
Eero Niskanen, jäsen	Pyhäsalmi

Hallitus piti kertomusvuoden aikana kolme kokousta: 15.4.2018 Helsingissä Hotelli Arthurissa, 10.8.2018 Järvenpäässä Seurakuntaopistolla ja 29.9.2018 Pyhäsalmissa Hotelli Pyhäsalmissa.

Sukupäivät Järvenpäässä

Sukuseuramme sukutapaaminen sukujuhlineen ja vuosikokouksineen pidettiin Järvenpäässä Seurakuntaopistolla 11.-12. elokuuta. Päivien teemana oli **Niskaset kulttuurivaikuttajina ja sivistäjinä**. Tapaaminen järjestettiin yhdessä Seurakuntaopiston kanssa ns. lyhytkurssina aiheena sukututkimus. Järjestelyistä vastasi Seurakuntaopiston lehtori Anna-Leena Klemetti-Falenius. Päiville osallistujia oli noin 120 eri puolilta Suomea kaukaisimmat Ruotsista saakka.

Jäsenet

Vuoden 2018 lopussa jäsenrekisterissä oli henkilöjäseniä 477, niistä ainaisjäseniä 21, kunniajäseniä 3 ja ikäjäseniä 2, joilta ei peritä jäsenmaksua. Lisäksi seuralla on yritysjäseniä 3. Kolmena perättäisenä vuotena jäsenmaksunsa laiminlyönyt henkilö poistetaan jäsenrekisteristä, heitä oli yhteensä 20. Jäsenmaksu puuttui 54 jäseneltä. Jäsenmaksutuotto oli yhteensä 6435 euroa.

Vuosijäsenmaksu on 15 euroa, ainaisjäsenet 150 euroa ja yritysjäsenet 50 euroa. Antti Niskanen on jatkanut jäsenrekisterin hoitajana ja sukutietojen tallentajana. Tehtäviä varten sukuseuralle hankittiin tietokone ja tulostin.

Jäsenlehti

Syyskokouksessa valittiin jäsenlehden toimituskunta, johon kuuluvat Varpu Taanila, Hannu Niskanen, Tuulikki Saarinen ja Jouko Niskanen. Lehdet painettiin Sotkamon Kirjapainossa ja toimitettiin jäsenille touko- ja joulukuussa; joululehden mukana jäsenmaksulomake ja maksumuistutus toukokuun lehden välissä. Aineistoa lehteen ovat toimittaneet myös monet sukuseuran ja hallituksen jäsenet.

Nettisivut

www.niskaset.info -sivujen ylläpidosta ovat vastanneet Antti Niskanen ja Jukka Niskanen. Asta Niskanen ylläpitää vuonna 2015 perustettua sukuseuran Facebook -sivustoa Niskaset.

Merkipäivien muistamiset

Merkipäiviään viettäville jäsenille on lähetetty sukuseuran onnittelukortti 50-vuotispäivästä alkaen. Onnitteluista on vastannut Sirkku-Marja Salakari.

Sukukirja

Sukukirjan 400 kappaleen painos valmistui kaksiosaisena vuoden 2017 alkupuolella. Kirja UUDISRAIVA AJAN HENKEÄ NISKASEN SUVUN TARINA ja -SUKU-TAULUT on loppuunmyyty.

Sukuseuran säännöt

Sukuseuran vuosikokous Järvenpäässä hyväksyi seuralle uudet säännöt, jotka Asta Niskanen oli ajanmukaistanut. Uudistetut säännöt on toimitettu PRH:lle.

Ville Niskanen - Muaningalta mualiman iäriin

Niskasen Ville ja Leinon Eino -artikkelissa (*Niskaset* 2/2018) kyseltiin lisätietoja maaninkalaisesta Ville Niskasesta, persoonallisesta suurlähettiläästä. Sukutarinoiden ja kirjallisten lähteiden perusteella Villen elämästä piirtyy perin värikäs kuva. Hänen tunnetuin elämänvaiheensa liittyy poliittisiin tehtäviin ulkomailla, mutta ehti Ville työskennellä Suomessakin.

Ville Niskanen syntyi 9. elokuuta 1887 koulumestari ja maanviljelijä Paavo Niskasen ja hänen vaimonsa Hetan (o.s. Rönkä) nuorimmaisena Pöljällä. Villen lisäksi perheessä oli yhdeksän lasta: pojat Pekka (1866), kaksoiset Kusti ja Juho (s. 1869, Juho kuoli vauvana), Antti (s.1872) ja Juho (s. 1879) sekä tyttaret Mari Sofia (s. 1874), Hilda (s.1877), Eveliina (s. 1881) ja Agatha (s. 1883). Tarinoiden mukaan Ville oli vilkas lapsi, joka kepposteli siinä määrin, että äiti-Hetan vitsa viuhui useita kertoja päivässä. Ville kuuluu tirkistelleen naisten hameiden alle ja tehneet klassisia lompakko narussa -kepposia, jotka tosin kehittyivät opiskeluvuosina Kuopiossa ulostetta lahjapaketissa -kepposiksi. Vuonna 1909 Ville kirjoitti ylioppilaaksi ja jatkoi sen jälkeen opintojaan Helsingin yliopistossa.

Lehtityötä, politiikkaa ja lähetystöuran alku

Ville haaveili lehtimiehen ammatista ja yhteiskunnallinen vaikuttaminen muutenkin kiinnosti häntä. Yliopistoaikoinaan hän osallistui aktiivisesti savolaisen osakunnan, Kansanvalistusseuran ja Suomen kirjastoseuran toimintaan, mutta oli aktiivinen myös politiikassa. Puolueeksi oli valikoitunut nuorsuomalainen puolue, jossa Ville toimi erilaisissa tehtävissä, esimerkiksi puoluesihteerinä vuosina 1912 - 14. Samaan aikaan hän kirjoitti Helsingin Sanomiin, toimitti Kirjastolehteä ja julkaisi Nuori Suomi -nimistä poliittista lehteä.

Villen opinnot jäivät ilmeisesti kesken, kun työelämä kutsui. Hän työskenteli vuosina 1915 - 1917 Keski-Savo-lehden päätoimittajana Savonlinnassa ja siirtyi sitten Karjalan Aamu-lehteen Viipuriin, jossa hänestä tuli myös Viipurin elintarvikelautakunnan johtomies. Liiketoimet Tallinnassa päättyivät suunnattomaan velkaantumiseen, joten vuonna 1921 Ville hakeutui vailla työtä ja toimeentuloa Suomen Tallinnan suurlähetystöön palkattomaksi kanslistiksi. Tuolloisen Tallinnan-lähettilään Erkki Reijosen mielestä Ville oli ymmärtäväinen, nokkela ja näppärä toimissaan, joten Ville nimitettiin lähetystön vakituiseksi avustajaksi. Kielitaito karttui opintomatkoilla Lontoossa 1924 ja Pariisissa 1927-28.

Omapäinen YK-aktivisti ja ensinäkemältä leppoisa ukkeli

Vähitellen Villen taidot huomattiin myös ulkoministeriössä, ja ura jatkui lähetystöissä eri puolilla maailmaa. Tallinnaa seurasivat Lontoo, Hampuri, Berliini, Shanghai, Kapkaupunki ja vuonna 1946 New York. New Yorkin vuosiin liittyy varsin mielenkiintoinen yksityiskohta: Suomen liittyminen Yhdistyneisiin Kansakuntiin alkoi Ville Niskasen oma-aloitteisesta, ellei peräti omapäisestä toiminnasta. New Yorkin pääkonsulina työskennellessään Ville oli nimittäin luonut yhteyden YK:n pääsihteeri Trygve Liehen ja alkanut seurata YK:n työtä ilman ministeriön suostumusta ja lupaa. Hän oli pyytänyt useita kertoja ulkoministeriötä nimittämään hänet ”epäviralliseksi huomioitsijaksi” YK:hon, mutta kun Suomi sitten oli valmis anomaan YK:n jäsenyyttä, tarkkailijaksi ei valittukaan Villeä vaan Olli Kaila, joka toimi konsulinvirastossa avustajana.

Suomi hyväksyttiin YK:n jäseneksi 14.12.1955, mutta Ville Niskanen oli tuolloin jo Belgradissa, jonne hänet oli nimitetty lähettilääksi 1.12.1947. Villen alainen, Belgradissa 1950-luvun alussa työskennellyt nuori lähetystösihteeri Paul Gustafsson, luo muistelmateoksessaan *Koulupoika, korpraali, konsuli* Villestä varsin mielenkiintoisen kuvan. ”Ville oli tukevahko, lyhyenlääntä, harmaantunut, nykiväästi päättään liikuttava mies”, Gustafsson kuvailee esimiästään. ””Eläkeikää lähentelevä päällikköni vaikutti ensinäkemältä harmittomalta ukkelilta, hyvääntahtoiselta ja naureskelevalta. Kasvoiltaan punakka Ville oli ihastunut omiin tarinoihinsa. Pitkän laiha vaimonsa Heben ankaran katseen valvoessa teki Ville parhaansa säilyttääkseen arvokkuutensa”, Gustafsson jatkaa.

Hebe eli Helmi Blasialis oli Viipurissa syntynyt Villen toinen vaimo, jonka kanssa Ville oli avioitunut 1918. Ensimmäisestä avioliitostaan kurulaisen Hulda Kuusamon (ent. Klingsten) kanssa Villellä oli vuonna 1915 syntynyt tytär Sirkka.

Harhaluuloja, suuria sanoja ja sulkapalloa

Gustafsson suomii Villeä monin tavoin. Hän moittii ennen kaikkea Villen tarinointia ja kertoo Villen sortuneen suuriin sanoihin ja itsensä kehumiseen: ”Villellä oli paljon sanottavaa, hänellä oli tapana kehuskella monilla asioilla, esimerkiksi sillä, että hän sai aina sanottua riitatilanteissa viimeisen sanan. Lempitarinansa mukaan hän oli tehostanut erästä väittelyään iskemällä puukon vastapuolen kirjoituspöytänsä. Ja puihan Ville tarvittaessa nyrkkiä kanslian naisväelle”, maalailee Gustafsson. Hän kertoo yksityiskohtaisesti, miten Villeä vaivasivat monenlaiset harhat ja tämä kuvitteli ihmisten puhuvan pahaa ensimmäisen vaimon kuolemasta tai Villen omista sairauksista.

Jo New Yorkissa Ville oli luonut Suomi-kuvaa - Gustafssonin mielestä kyseenalaisin keinoin - tarjoamalla lähetystössä kaurapuuroa ja vodkaa. Belgradissa Ville oli jatkanut Gustafssonin kauhuksi samaa perinnettä ja oli yllättänyt ja ihastuttanut päivällisvieraansa tarjoamalla jälkiruokana mannapuuroa ja mustikkakeittoa.

Hyviä puolia Gustafsson ei Villestä juuri löydä. Hän toteaa Villen olleen lupsakka, aidosti kiinnostunut musiikista ja pelanneen erittäin taitavasti sulkapalloa. Monet Gustafssonin paheksumat asiat vaikuttavat kuitenkin aika harmittomilta, kuten vaikkapa se, että Ville vilvoitteli alasti puutarhasuihkun alla lähetystön aidatulla sisäpihalla tai että Ville käytti raporteissaan sopimattoman värikästä kieltä. Kun kanslia-apulainen joi liikaa, Ville sähkötti asiasta ministeriöön lyhyesti: "Lönnngrenistä tekee rakastamansa Alko syyntakeettomasti suulaan ja seksuaalisesti hullun. Skandaaleja riittämiin."

Kotimaassa Ville ehti työskennellä ulkoasianministeriössä 1942 - 45 ja uudelleen 1953 lähtien. Viimeisinä vuosina ennen eläköitymistään 68-vuotiaana Ville toimi ulkoministeriön sanomalehtiosaston päällikkönä.

Kotiväen muistoja Villestä

Maailmanmies Ville ei unohtanut kotiseutuaan, vaan vieraili Maaningan Käärmelahdessa usein kesäisin. "Setä otettiin aina juhlallisesti vastaan, pöytään katettiin valkoinen liina ja tarjolla oli parasta, mitä talosta löytyi, sillä setä oli herrasmies", muistelee Jaakko Niskanen, Villen Pekka-veljen pojanpoika. Viimeisestä vierailusta 1960-luvun lopulta Jaakolle on jäänyt mieleen eräs haikea yksityiskohta. "Ville-setä oli leikkisällä tuulella ja hoivaili kissoja ja koiria. Erä-koira sujautti pissat Villen housun lahkeille, mutta sanavalmiina miehenä Ville tokaisi: 'Eipä ole koirat ennen kintuille kuseksina, mutta kyllä tämä koira näkyy tietävän, että rahaton oon!'" Villellä ei ollut vaihtovaatteita ja matkavarusteena oli vain paperikassi, jota kantaen Ville lähti entisen opiskelukaverinsa August Jäntin luokse Kinnulanlahteen."

Ministeri Ville Niskanen kuoli Helsingissä 17. tammikuuta 1970.

*Teksti: Seija Niskanen Siilinjärvi
Ville Niskanen on kirjoittajan Seijan apen isosetä*

Lähteet:

Paul Gustafssonin muistelmateos *Koulupoika, korpraali, konsuli* (1995). Gustafsson palveli Niskasen alaisena Suomen lähetystön attasena Belgradissa 1951–1953.

Helsingin Sanomat, muistokirjoitus 21.01.1970

Kuka kukin on 1954

Jaakko Niskanen, Ville Niskasen veljen Pekan pojanpoika

Jussi Pekkarisen artikkeli Kohti YK-jäsenyyttä: Suomi loi yhteydet Yhdistyneisiin Kansakuntiin jo 1946. www.finlandun.org. Lainattu 18.12.2018

1/2019

Kun talo Käärmelahdessa paloi oli muutettava takaisin Pöljälle. Kuvassa Käärmelahden uusi rakennus sekä sen omistajat Pekka ja Agatha Niskanen.

Ville Niskanen Helmi-vaimonsa kanssa.

Ville Niskanen vanhimman veljensä Pekan kanssa.

Villen ulkomaan matkoista ei paljon kotopuolella tiedetty mutta joskus tuli sentään kuvaterveisiä.

Menestyneitä Niskas-urheilijoita

Huippu-urheilijat livo ja Tanja

Viime talven arvokisalumilla suomalaiset mitalistit olivat edellisen olympiatalven tapaan samat Niskaset, Tanja ja livo.

Kuopiolaistunut livo Niskanen sai MM-pronssia Seefeldissä 15 kilometrin perinteisellä hiihtotavalla. Useampaankin mitaliin olisi livolla ollut mahdollisuus rautaisen kunnan puolesta, mutta harmittavat epäonnet puuttuivat peliin. livon juottopaikalla kaatuminen yhdistelmähiihdossa ja Hakolan kaatuminen pariviestissä veivät enemmän mitalisijoitukset. Oulun Tuirassa syntyneellä ja konttaamaan oppineella sekä Vieremällä huippu-urheilijaksi kasvaneella livolla huippu-urheilu, sataprosenttinen panostus hiihtoon ja siinä menestymiselle on elämäntapa. livo on hieno esimerkki maamme nuorisolle, kuinka ehdottomasti täytyy heittäytyä unelmiensa toteuttamiseksi.

Juankosken Säyneisten noin tuhannen asukkaan kylän keskustassa on kirkko, museo, urheilukenttä ja kaukalo. 10-vuotiaana jääkiekkouransa aloittaneella Tanja Niskasella paras paikka oli jo lapsena jääkiekkokaukalo. Sieltä lähti Tanjan tie Naisleijoniin. Olympia-pronssia vuonna 2018 jääkiekossa voittanut Tanja kirkasti joukkueoveriensä kanssa mitalinsa MM-hopeaan kotikisoissa Espoossa tänä talvena. Naisleijonat taistelivat huippujännittävässä loppuottelussa USA:n joukkuetta vastaan häviten kultamitalin tuomarivirheen takia.

Kilpailuja tulee ja menee. livo ja Tanja ovat ikinsä puolesta urheilu-uran alkutaipaleella. Jatkossa saamme odottaa ja myös nähdä huikeita Niskasten saavutuksia urheiluareenoilla.

Naisleijonien MM-hopeamitalisti Tanja Niskanen. Kuva: leijonat.fi

Vaikeuksien kautta kohti MM-pronssia.

Myyntituotteita

1. Lippis Niskasten logolla

- vahvaa harjattua puuvillatvilliä
- etuosa vahvistettu
- sandwich lippa jossa koristeraita
- tarrakiinnitys

2. Kassi Niskasten logolla

- koko 46x46x17 lyhyillä kädensijoilla
- laadukas, kestävä ja pestävä
- kierrätettävää laminoitua nonvovenia

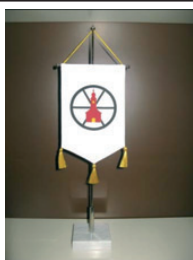
Hinnat: yksittäin ostettuna **lippis 15,-** ja **kassi 6,-**
yhdessä ostettuna **lippis ja kassi 20,-**

Tilaukset: Tuulikki Saarinen puh. **0505521022**, s-posti **tuulie.saarinen@gmail.com**

Toimitus: -postissa, jolloin tilaaja maksaa postimaksun
-sopimuksen mukaan voi noutaa tai toimitus erikseen sovitulla tavalla

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin heraldinen selitys: "Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli, ovi, luikkuja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikäikaista asuinpaikkaa Pielavedellä".

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa + postitus 8,10 e. Tilaukset: 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

Erkki Niskasen ja Reijo Niskasen kirjoista tuotto menee kokonaan sukuseuran hyväksi. Kirjojen kappalehinta on 5 euroa + postituskulut.

Tilaukset: Jouko Niskanen puh. 044 5144143 tai niskjo@hotmail.com

1/2019

Sukuseuran hallitus 2018-2021

Jouko Niskanen, Sotkamo, hallituksen puheenjohtaja, rahastonhoitaja
044-5144143, e-mail: jouko43niskanen@gmail.com

Hannu Niskanen, Helsinki, hallituksen varapuheenjohtaja
045-8092 900, e-mail: hannukk.niskanen@gmail.com

Markku Niskanen, Seinäjoki, hallituksen sihteeri
040-5963 528, e-mail: markun45@gmail.com

Antti Niskanen, Helsinki, jäsenrekisterin hoitaja
040-5000 561, e-mail: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

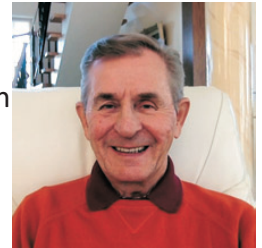

Sirkku-Marja Salakari, Kirkkonummi, jäsen
050-3371 291, e-mail: sirkku-marja.salakari@elisanet.fi

Eero Johannes Niskanen, Pyhäsalmi, jäsen
0400-681 845, e-mail: eroniskanen09@gmail.com

Varpu Taanila s. Niskanen, filosofian maisteri, Helsinki, jäsen
050-5003 701, e-mail: varpu.taanila@kotiposti.net

Haaste jatkuu!

Hanki seuraavan vuoden aikana lähipiiristäsi sukuseuralle uusi jäsen.

Uudesta jäsenestä seuraavat tiedot:

Sukunimi _____ Etunimet _____

Lähiosoite _____

Postinumero ja postitoimipaikka _____

Sähköpostiosoite _____ Puhelinnumero _____

Syntymäaika _____ Syntymäpaikka _____

Tiedot joko postissa: Antti Niskanen, Näättatie 16 A, 00800 Helsinki, www.niskaset.info tai
e-mail: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

NISKASET

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti 1/2019

Lehden toimitus: Varpu Taanila
Hannu Niskanen
Tuulikki Saarinen
Jouko Niskanen
niskjo@hotmail.com

Painos: 420 kpl
Kannen kuva: Kari Simonen
Taitto ja paino: Sotkamon Kirjapaino
Tmi Kari Simonen